

Историята на Турските злодѣяния ся писаха, нѣ не въ самата имъ логична точностъ и справедливостъ. Голѣмо, обаче драгоцѣнно съкровище и неизчерпаемо богатство ся дава Историку отъ подробнитѣ описания на извършившитѣ ся събития, били тѣ значителни или не. Всѣко му е извѣстно, тая дилема на чловѣческата съдбина, която е подвергната всѣкога така, чтото рѣдъ отъ свѣтливи и блаженни минути неизбѣжно да слѣдятъ и горчиви опасни страдания. Подобна напрасна грозна участъ ся струполи и на това Историческо по събитието си село Бояджикъ. И дѣйствително, не само Батакъ, Перущица и Брацигово ся на историка термини на Историята, не само тия села бѣхж осждени да испитатъ гнѣвътъ на коварното Агарянско оржие; нѣ и това описано село Бояджикъ, било нещастно да притърпи ежщата катастрофа и да бжде въ числото на тия ограбини, порутени, изгорени и коренно искорнени села съ жителитѣ и жилищата и имота имъ; които прѣдставляваха истинска трагична картина, символъ на чловѣческата жестокостъ, очеркъ на звѣрска свирѣпостъ и споменъ на невиннитѣ страдалци, виновницитѣ за нашата свобода.

Селото Бояджикъ прѣди коренното си съсипване, броеше 260 къщи, православни, съ жители повече отъ 1200 души. То е далечъ отъ околниятъ си г. Ямболъ 3 $\frac{1}{2}$ часа на западната часть отъ града. Расположение-то на селото почиваше на една конусообразна ратлина. Околнитѣ мѣстности, които по-отблизо го обкръжавахж, бѣше единъ голѣмъ баиръ, който отъ далѣчь даваше на селото изглѣдъ на амфитеатръ. Селото ся красеше отъ новопостроената си църква. Поминѣкътъ на жителитѣ бѣше отъ земледѣлие, скотовѣдство, лозарство, пчеларство и пр. Това село утвърдително мога да кажа, бѣ единъчното отъ ония села, които въ него задавено